

Isabel Vilalba, responsábel da Secretaría da Muller do SLG e membro da Executiva

En Isabel cadran dous dos roles que exercen moitas mulleres da Galiza rural: nai e labrega. Dende 1998, traballa para o Sindicato Labrego na comarca da Mariña e, trala celebración do seu sexto Congreso, é responsábel da Secretaría da Muller desta organización. Na parroquia de San Tomé, no Val de Lourenzá, traballa coa súa familia un plantío de hectárea e media de fabas e unha explotación láctea con máis de trinta reses. Nas últimas semanas, organizar con compañeiras e afiliadas a participación do SLG na Marcha Mundial das Mulleres ocupoulle boa parte do tempo.

“As labregas de Galiza estiveron presentes na Marcha grazas ás nosas afiliadas”

■ **A Secretaría da Muller do SLG participou activamente na Marcha Mundial das Mulleres, ¿en que consistiu exactamente esa participación?**

Houbo varias facetas. Unha das fundamentais foi a participación da Secretaria Xeral do SLG, Lidia Senra, no foro de sustentabilidade ecolóxica, cunha intervención que valorou o modelo de produción labrego, destacando a súa importancia social, medioambiental e de seguridade alimentaria para toda a cidadanía.

Despois, foi moi importante a participación das labregas que acudiron na fin de semana a Vigo, participando nos encontros, na feira, no concerto e na manifestación. As labregas de Galiza estiveron fisicamente na Marcha Mundial das Mulleres grazas ás nosas afiliadas e a todos os materiais que a Secretaría da Muller expuxo en Vigo.

■ **Fáleme deses materiais.**

Un dos que levou máis tempo facer e que ten para nós moita importancia foi o vídeo que gravamos para proxectar no Taller de Feminización da Pobreza. Este documento recolle dende o día a día dunha labrega ata varias intervencións de mulleres que aportaron diversas opinións sobre outros aspectos das achegas das labregas a nivel social ou no traballo.

Tamén houbo varias proxeccións fotográficas, como a de "Labregas cultivando futuro, sementando igualdade". Asemade, fixéronse outras actividades coma o taller de sementes, que foi moi importante, pois achegou aos miles de persoas que pasaron esa fin de semana por Vigo unha idea que para nós é fundamental: a reivindicación dun xeito de produción labrego fronte a un modelo de produción industrial que supón grandes cantidades de pesticidas e unha sobreexplotación do terreo que, en

Isabel ten que compaxinar as súas responsabilidades no SLG co traballo na explotación familiar

definitiva, dá uns produtos cunha calidade e seguridade alimentarias moi dubiosas.

■ **¿Que avaliación final faría desta experiencia?**

Foi moi positiva. Moitas labregas comentáronme que se dedicaron a assimilar todo o que vían e a procurar participar no posíbel.

Chamoume a atención de que xeito, xente de diversas

procedencias -falábase de 6.000 colectivos, 20.000 asistentes á manifestación e, alomenos, unha ducia de linguas- fomos quen de entendérmonos para levar todo adiante, o cal me parece moi positivo e esperanzador, pois o futuro dos nosos proxectos sindicais e de todas as expectativas que temos van pasar, no

meirande, por que a cidadanía se alíe a nós para acadar un mundo mellor.

A Marcha Mundial demostrou que hai un potencial enorme de xente que queremos traballar para conseguir melloras coma o remate da violencia de xénero, da pobreza feminina, ou modelos sociais máis xustos e igualitarios.

“Elaboraremos un estatuto cos dereitos da muller labrega”

■ **No agro galego, ¿cales son as problemáticas de xénero que esixen unha inmediata solución por parte da Administración**

Hai unha serie de normativas no agro galego que, aparentemente, son neutras, pero que na práctica afectan maioritariamente ás mulleres. Por exemplo, cando demandamos que a Seguridade Social teña cobertura para as mulleres é porque o meirande delas son titulares de explotacións de escasa dimensión e con recursos limitados. ¿É especificamente de mulleres?: non. Pero na práctica o meirande das afectadas son mulleres.

A reforma da Seguridade Social trouxo canda si un incremento do custe moi importante que afectará máis ás pequenas e medianas explotacións, que terán moito máis difícil assimilar o aumento, o cal afectará directamente ás mulleres.

No tema da titularidade das explotacións, existe unha serie de normativas que impide cando o cónxuxe xa é titular

crear unha nova titularidade, recomendándose que se poña todo a nome dese cónxuxe, que normalmente é o home, o cal é totalmente anacrónico e discriminatorio.

■ **Unha vez rematada a Marcha Mundial, ¿que temas prioritarios figuran na axenda da Secretaría da Muller?**

Demandas como unha Seguridade Social accesíbel e con coberturas axeitadas; conseguir que as mulleres que queren acceder á titularidade das explotacións non teñan trabas legais.

Un traballo fundamental para este ano será colaborar con outras organizacións, como a área da muller de COAG no ámbito estatal, na elaboración dun estatuto que recolla os dereitos da muller labrega.

Tamén continuaremos o traballo directo coas mulleres nas comarcas para que participen activamente en formación, intercambio de experiencias a través de eventos, ou calquera outra actividade que implique a dinamización dos grupos de mulleres labregas.

“As carencias que padecemos no medio rural fan que esteamos máis limitadas”

■ **Como nai e como labrega, ¿con que problemas se atopa á hora de criar aos fillos no medio rural?**

Eu, dende sempre, quixen vivir no medio rural. Aparte da miña convicción persoal, parte desa idea é polo meu papel de nai. Eu quero que o meu neno medre no ámbito rural. Quero que coñeza as relacións humanas de cooperación que existen no rural, que medre en contacto coa natureza, que teña unha alimentación segura e san.

Como atrancos, a carencia de medios dificulta moito este labor. A nivel persoal, cando eu fiquei embarazada, en Lourenzá non había matrona e cada vez que fun a unha revisión atopeime cun xinecólogo distinto.

Cando o meu fillo empece a ir á escola, non terá medios de transporte para asistir ata que non acade unha determinada idade.

■ **Se polo menos quedasen escolas rurais...**

Ese é outro dos problemas que temos: a supervivencia da escola rural. Aquí temos unha das poucas que fican na comarca. Este tipo de escolas é fundamental, pois nelas os nenos seguen en contacto co medio, acadan un fondo coñecemento da parroquia, e manteñen relacións de veciñanza.

Tamén hai xente que ten persoas maiores ao seu coidado, coa dificultade de ter os centros sanitarios lonxe. Coñezo mulleres que coidan familiares con Alzheimer, asumíndoo sen ningún apoio e vivindo supeditadas a esa enfermidade. Todas esas carencias que padecemos por vivir no medio rural, máis as obrigacións da profesión de labrega, fai que esteamos moito máis limitadas.